

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3CdoR/11/2024
Identifikačné číslo spisu:	2124203867
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2124203867.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa K. Z., narodenú B., zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, Trnava, J. Bottu 4, dieťa rodičov matky Z. A., narodenej B., zastúpenej spoločnosťou AK Petrovič, s.r.o., Trnava, Kollárova 566/32, IČO: 54980682 a otca K., narodeného B. zastúpeného advokátkou JUDr. Máriou Staríčkovou, Trnava, Paulínska 19A, v konaní o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 109P/44/2024, o dovolaní otca proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 17. júla 2024 sp. zn. 15CoP/105/2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením z 21. mája 2024, č. k. 109P/44/2024-94 ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny za procesného opatrovníka na zastupovanie maloletej K., narodenej 24. marca 2021 v tomto konaní (výrok I.); a návrh otca z 13. mája 2024 na zrušenie uznesenia Okresného súdu Trnava č. k. 38P/21/2023-83 z 26. apríla 2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoP/81/2023-229 z 18. júla 2023 a uznesenia Okresného súdu Trnava č. k. 138P/13/2022-40 z 24. marca 2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoP/57/2022-142, 11CoPno/6/2022 z 25. júla 2022 a na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí konštatoval, že maloletá sa po rozchode rodičov nachádza v starostlivosti matky, v prebiehajúcom konaní sp. zn. 17P/12/2022 (o úprave výkonu rodičovských práv a povinností) nebolo doposiaľ rozhodnuté a pomery sú dočasne upravené uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 38P/21/2023-83 z 26. apríla 2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoP/81/2023-229 z 18. júla 2023, uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 138P/13/2022-40 z 24. marca 2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoP/57/2022-142, 11CoPno/6/2022 z 25. júla 2022. Dôvodil, že už v čase prijatia posledného rozhodnutia súdu o dočasnej úprave styku mal odvolací súd vedomosť o cestovaní matky do práce v Y.,

že počas jej neprítomnosti starostlivosť o maloletú vykonáva jej matka, bral do úvahy námietky otca o výchovnom prostredí u matky s poukazom na znalecký posudok K. S.. M. G. a v ňom hodnotené črty osobnosti matky (psychotizmus, paranoje), že styk otca s maloletou prebieha bezproblémovo, maloletá sa na stretnutia teší, ako aj závery znalkyne o potrebe čo najskôr zabezpečiť a postupne rozširovať styk otca s maloletou. Súd prvej inštancie ďalej vo veci dôvodil, že uznesením č. k. 17P/12/2022-470 zo 16. augusta 2023 pribral do konania znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria S.. F. H. za účelom odborného posúdenia duševného stavu matky (znalcovi plynie lehota na vypracovanie znaleckého posudku). Návrhu otca nevyhovelo a ponechal v platnosti existujúcu dočasnú úpravu pomerov k maloletej, pre neosvedčenie potreby jej zmeny. Mal za to, že súčasný spôsob dočasnej úpravy pomerov je možné považovať za primeraný. Maloletá je v útlom veku (3 roky), je zvyknutá byť v starostlivosti matky a v konaní dosiaľ nebolo preukázané, že by matka ohrozovala život, zdravie alebo zdravý vývoj maloletej, teda neboli osvedčené dôvody na odňatie maloletej z výchovného prostredia matky neodkladným opatrením. Nespochybnil pozitívny citový vzťah medzi otcom a maloletou a jeho zlepšenie v porovnaní so začiatkom realizácie styku, avšak v rámci dočasnej úpravy pomerov sa stotožnil s odporúčaním znalkyne o postupnom rozširovaní styku otca s maloletou.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie otca maloletej proti výroku II., uznesením zo 17. júla 2024 sp. zn. 15CoP/105/2024 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku II.; a určil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Odvolací súd sa stotožnil tak s výkladom inštitútu neodkladného opatrenia súdom prvej inštancie, ako aj s jeho aplikáciou v danej prejednávanej veci, majúc za to, že podmienky na otcom navrhovanú dočasnú úpravu pomerov, odovzdaním maloletej do jeho osobnej starostlivosti a odňatím maloletej z výchovného prostredia u matky bez vykonania dokazovania a súčasne zrušením skôr nariadených neodkladných opatrení, dané neboli. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi zamietnutia návrhu otca, ktorý súd prvej inštancie správne ustálil z otcom osvedčovaných skutkových okolností, vyhodnotenia celkovej rodinnej situácie a pomerov maloletej, zohľadňujúc priebeh konania v merite veci vedenom Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 17P/12/2022. Dôvody pre prijatie rozhodnutia prostredníctvom inštitútu neodkladného opatrenia o odňatí maloletej z osobnej starostlivosti matky iba na podklade skutkovej argumentácie otca a síce, že maloletá dovŕšila 3 roky, má pozitívny vzťah k otcovi, právom maloletej na oboch rodičoch, odporúčaním znalkyne postupne rozširovať styk otca s maloletou, otcom namietaným výchovným prostredím matky (preukazované videami otca s maloletou), podávanie trestných oznámení matkou či starou matkou na otca, okolnosťou, že počas neprítomnosti matky z dôvodu výkonu jej práce osobnú starostlivosť o maloletú, (do jej nástupu do predškolského zariadenia), zabezpečuje stará matka, či nedostatočnou súčinnosťou a ochotou matky postupne styk otca s maloletou rozširovať ani odvolací súd nepovažoval za dostatočné pre splnenie zákonných podmienok v zmysle § 325 ods. 1 CSP, § 367 ods. 1 CMP.

2.2. Správne postupoval súd prvej inštancie, ktorý po aktuálnom zhodnotení rodinných pomerov maloletej a dôvodov návrhu otca, s poukazom na útlý vek maloletej a neosvedčenie závažného ohrozenia maloletej, nevzhliadol potrebu jej okamžitého odovzdania do starostlivosti otca. Odvolací súd k námietke otca, že matka maloletej nevytvára zdravé výchovné prostredie, ktoré je navyše negatívne nastavené k druhému rodičovi, že pri rozhodovaní o zverení maloletej je prioritný záujem maloletej a priateľské rodinné prostredie, s odkazom na závery znaleckého posudku, a že matka na rozdiel od neho nedisponuje dostatočnými rodičovskými a osobnostnými zručnosťami pre výchovu a starostlivosť o maloletú udáva, že uvedené sporné skutkové okolnosti budú vecou dokazovania súdu prvej inštancie (ako aj hodnotenia vykonaných dôkazov) vo veci samej. V tomto štádiu meritórneho konania, aj s poukazom na prebiehajúce znalecké dokazovanie, odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nezistil potrebu nevyhnutnosti dočasného odovzdania maloletej do osobnej starostlivosti otca. Z obsahu spisu vyplýva, že otec styk s maloletou upravený ostatným neodkladným opatrením realizuje. Jeho skutková argumentácia v tomto konaní svedčí skôr dôvodom na úpravu styku v širšom rozsahu, otec však takýto návrh nepodal. Je zjavné, že dočasná úprava pomerov nespĺňa podmienky ideálneho stavu, čo však nie je ani jej účelom. Otcom popisovaná aktuálna situácia rodinných pomerov odráža stále neukončený proces odstraňovania rodičovského konfliktu v prebiehajúcom meritórnom konaní, neschopnosť konštruktívnej komunikácie rodičov a prijímanie spoločných riešení. Existenciu vzťahových väzieb medzi maloletou a rodičmi, ich rodičovské zručnosti ako aj vhodnosť ich výchovného prostredia, bude

súd prvej inštancie ustaľovať na základe vykonaného dokazovania.

2.3. Odvolací súd prisvedčuje tomu, že matka sa javí ako „brániaci rodič“, ktorý otcovi neposkytuje dostatočný priestor na realizovanie jeho rodičovských práv a povinností, avšak v tomto štádiu konania nevhodnosť výchovného vplyvu matky nebola osvedčená v miere spôsobujúcej vážne ohrozenie maloletej s následkom nevyhnutného zásahu súdu do pomerov maloletej (§ 367 ods. 3 CMP). Táto otázka bude predmetom ďalšieho dokazovania a celkového zhodnotenia výchovných kompetencií rodičov a ich schopností rešpektovať významnosť role druhého rodiča v živote maloletej. Za takto osvedčenej skutkovej situácie rodinných pomerov, aj s poukazom na rozporné tvrdenia rodičov, ktoré je potrebné v záujme maloletej verifikovať dokazovaním vo veci samej, je potrebné súdom prvej inštancie prijatý záver o nedôvodnosti návrhu otca, ktorý predpokladá odňatie maloletej z osobnej starostlivosti matky, považovať nateraz za správny.

2.4. Vzhľadom na predmet odvolacieho konania, ktorým je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie o návrhu otca na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 367 ods. 1 CMP bez toho, aby otec podal návrh na zmenu začatia konania v odvolacom konaní (§ 64 CMP), odvolací súd neprihliadal na eventuality petit, ktorým sa otec domáhal úpravy jeho styku s maloletou. Rovnako je nedôvodná námietka otca, že súd prvej inštancie v predmetnom konaní, o jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 367 ods. 1 CMP, nerozhodol ex offo o úprave jeho styku s maloletou (pozn. postup, ktorý súdu ukladá povinnosť začať konanie aj bez návrhu a vydať uznesenie § 23 ods. 2 CMP). Nariadenie neodkladného opatrenia o úprave styku otca s maloletou (v rozšírenom rozsahu) a zrušenie ostatného neodkladného opatrenia, sa môže otec domáhať prostredníctvom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, v ktorom konaní bude súd posudzovať jeho dôvodnosť na základe osvedčenia iných rozhodných skutkových okolností. Súd prvej inštancie v danej veci postupoval v zmysle zásad charakterizujúcich inštitút neodkladného opatrenia, pričom s jeho názorom vysloveným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa stotožnil aj odvolací súd. Rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP.

2.5. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 52 CMP.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal otec maloletej (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľ je názoru, že v prejednávanej veci súd druhej inštancie nereagoval ani na jednu odvolaciu námietku otca, len stroho konštatoval, že sa stotožnil so skutkovým stavom a právnym záverom súdu prvej inštancie, teda vôbec nevysvetlil z akého dôvodu tak rozhodol, nezaujal stanovisko ani k jednej námietke otca, napriek tomu, že boli podstatné pre rozhodnutie ako napríklad namietané nevhodné prostredie matky s poukazom na predložené dôkazy, znalecký posudok hovoriaci o potrebe rozšírenia styku, pričom súd je jediným subjektom, ktorý môže zmeniť/rozšíriť styk v najlepšom záujme maloletej za súčasnej splnenej bezodkladnosti potreby úpravy pomerov z dôvodu, že vznikla, prehľbuje sa a hrozí závažná ujma maloletej na jej právach a ako aj ujma na rodičovských právach otca, a to formou neodkladného opatrenia. Treba zdôrazniť, že ide o malé dieťa, ktoré už má 3 roky a úloha, postavenie a rodičovská starostlivosť otca sú už 3 roky potláčané a matkou upierané. Argumentmi otca sa súd v uznesení absolútne nezaoberal a len povrchne a formalisticky zhodnotil, že stav je totožný ako pri poslednej úprave styku, pričom argumenty otca po materiálnej stránke ani neskúmal.

3.2. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie o prípustnosti dovolania, ako aj o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku plne ponecháva na zvážení súdu.

5. Matka vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že odvolací súd sa riadne vysporiadal s odvolacími argumentmi otca, dovolaním napadnuté uznesenie je riadne odôvodnené a preskúmateľné, odvolací súd sa riadne a dostatočne vysporiadal s návrhom otca a aj jeho odvolaním, a to aj procesne v bode 22. odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia. Je to otec, kto urobil predmetom konania rozhodovanie o neodkladnom opatrení vo veciach osobnej starostlivosti o maloleté dieťa a nie o styk. O takomto návrhu konal a správne rozhodol odvolací súd. Otec návrhom doručeným súdu viac ako mesiac pred podaním dovolania nežiada zmenu starostlivosti o maloletú (pre zverenie neodkladným opatrením), ale

znovu žiada rozšírenie styku neodkladným opatrením. Konanie nebolo doposiaľ právoplatne skončené, a teda zakladá aj prekážku ne bis in idem. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP naplnený nebol, pretože dovolateľovi nebolo nesprávnym procesným postupom znemožnené uskutočňovať mu patriace procesné práva a nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a už vôbec nebola vec nesprávne právne posúdená. Matka navrhuje, aby bolo dovolanie otca dovolacím súdom odmietnuté a matke bol voči dovolateľovi priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Ak by neprišlo k odmietnutiu dovolania, matka navrhuje, aby dovolací súd dovolanie otca ako nedôvodné zamietol, a aby matke voči dovolateľovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Dovolateľ vo svojom stanovisku uviedol, že sa na rozdiel od matky musel od počiatku styku s maloletou domáhať, matka mu dlhodobo zámerne a bezdôvodne v styku bránila, domáhal sa na začiatku len úpravy styku, keďže matka mu znemožnila budovať si vzťah s maloletou, úlohu matky rešpektoval, ak sa s maloletou o tom rozpráva, matku nikdy neosočuje, nevyjadruje sa o nej negatívne na rozdiel od vyjadrení matky na adresu otca, avšak po čase obnovenia, resp. vybudovania vzťahu po obnovení styku po 6 mesačnom bránení zo strany matky (donútenej k styku až odňatím rodičovského príspevku v konaní o výkon rozhodnutia) a objektívnych a nezávislých dôkazov, ktorými sú 3 znalecké posudky. Odvolanie otca obsahovalo návrh na zmenu začatia konania v odvolacom konaní bez odkazu na § 64 CMP. Maloletá aj otec majú viac ako pozitívny vzťah, nie je dôvod limitovať styk, resp. odmietnuť zaoberať sa návrhom na rozšírenie styku len z formálnych dôvodov.

7. Dovolanie podal otec maloletého dieťaťa vo veci upravenej v zákone č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia CSP, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže § 76 CMP neobsahuje odlišnú právnu úpravu dovolania podaného vo veci starostlivosti súdu o maloletých, prípustnosť dovolania otca maloletého dieťaťa bola posudzovaná podľa ustanovení CSP.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) účastník konania, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), skúmal či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie otca treba odmietnuť (§ 447 písm. c) CSP).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 4/2011).

10. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. Dovolateľ vyvodil zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP a porušenie jeho práva na spravodlivý proces o pochybenie odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie), nakoľko ten nesprávne vyhodnotil dôkazy. Podľa názoru otca maloletého S. z vykonaného dokazovania v danom konaní vyplýva, že odvolací súd pri skúmaní obvyklého pobytu maloletého absolútne prehliadal časovú a

faktickú nadväznosť úkonov vykonaných otcom, ale najmä dohodu rodičov o tom, že maloletý sa bude počnúc februárom 2021 zdržiavať v starostlivosti otca na území Slovenskej republiky.

12. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

13. V danom prípade prípustnosť dovolania dovolateľ odvodil z § 420 písm. f) CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP (tak, ako v prípade ďalších vád zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) platí, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/8/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/73/2017).

15. Najvyšší súd už v rozhodnutí, sp. zn. 3Cdo/236/2016, (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

16. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení.

17. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

18. Najvyšší súd svojou judikatúrou akceptuje, že rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej môže byť tiež uznesenie odvolacieho súdu. O také rozhodnutie ide v prípade uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní, ktorého nebola podaná nadväzujúca žaloba, (teda návrh na určité rozhodnutie vo veci samej). K tomu záveru dospel najvyšší súd už v rozhodnutí, sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že „rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu“. Výpočet prípadov, v ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je rozhodnutím vo veci samej, podal obdobným spôsobom najvyšší súd tiež v rozhodnutí, sp. zn. 5Obdo/76/2016. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že tieto právne náhľady sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458).

19. Z doterajšej judikatúry (R 21/2018 a R 76/2018) možno vyabstrahovať záver, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ktoré spĺňa kritérium prípustnosti dovolania „vo veci samej“, a ktorým sa „konanie končí“ v zmysle § 420 CSP, je také, ktoré konzumuje vec samú. Jedná sa o prípady, kedy rozhodnutie o predbežnom opatrení je iniciované a vydané ešte pred konaním vo veci samej a zároveň,

na ktoré už nebude nadväzovať konanie vo veci samej. Ide teda o rozhodnutia, u ktorých sa nepredpokladá, aby po ich vydaní boli dotknuté meritórnym rozhodnutím vydaným v súvisiacej veci. Naproti tomu rozhodnutia, ktoré nekonzumujú vec samú, sú najmä tie, ktoré sú vydané v priebehu súvisiaceho konania vo veci samej.

20. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení v zásade nereprezentuje rozhodnutie vo veci samej, pretože sa všeobecne predpokladá jeho spojenie s vecou samou. Je ňou len (vtedy), ak konzumuje vec samú, čo naznačuje akúsi jeho „pripodobiteľnosť“ nezmeniteľnému meritórnemu rozhodnutiu (navodzujúcemu stav veci právoplatne rozsúdenej - res iudicata). Kľúčovou sa tu zdá byť okolnosť, že také rozhodnutie už nebude môcť byť atakované nadväzujúcim a súvisiacim rozhodnutím vydaným vo veci samej. V takom prípade by išlo o rozhodnutie o neodkladnom opatrení, na ktoré dopadá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 CSP.

21. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal tým, či rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa atribút rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a dospel k záveru, že v danom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu takýto atribút nespĺňa.

22. Z obsahu spisu vyplýva, že bol podaný návrh o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k mal. K., vedený na Okresnom súde Trnava pod. zn. 17P/12/2022 a následne podal otec návrh na nariadenie neodkladného opatrenia o zmenu dočasnej úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k mal. K. odovzdaním maloletej do jeho osobnej starostlivosti a odňatím maloletej z výchovného prostredia u matky, t. j. už do začatého konania.

22.1. Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu tak nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, keďže v danom prípade naďalej prebieha konanie vo veci samej o úprave práv a povinností rodičov k mal. K. a zároveň dočasnosť a provizórnosť úpravy pomerov účastníkov v prejednávanej veci vyplýva priamo zo znenia žalobného návrhu..., že neodkladné opatrenie bude trvať do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 17P/12/2022...". Z výroku o nariadení neodkladného opatrenia je preto daná jeho jednoznačná dočasnosť, keďže je limitované právoplatnosťou meritórneho rozhodnutia v prebiehajúcom súdnom konaní vo veci samej o úprave práv a povinností rodičov k maloletemu dieťaťu (pozri aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/110/2019, sp. zn. 7Cdo/235/2021) .

23. Podľa § 447 písm. c) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

24. Vzhľadom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie otca smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému podľa § 420 CSP nie je dovolanie prípustné, a preto dovolanie odmietol (§ 447 písm. c) CSP) bez toho, aby sa zaoberal vecnou dôvodnosťou podaného dovolania.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.